

En Francesc Bonet és el propietari d'una de les agències immobiliàries més veteranes de tot Barcelona, Finques Bonet, que va ser fundada pel seu pare, en Joan Bonet i Blanch, l'any 1961, i seguint la forta tradició de la nostra terra, en la qual els negocis solen passar als fills, el nostre protagonista, que aleshores estudiava Econòmiques i Empresarials, va prendre el relleu al seu progenitor i s'hi va posar al capdavant l'any 1977.

Tot i els avantatges dels quals va poder gaudir gràcies a la seva formació, en Francesc assegura tot seguit que no va heretar completament la manera de fer del seu pare, i que es va haver d'espavilar molt. En aquest sentit, recorda la impressió que feia un noi de vint-i-dos anys en la direcció d'una empresa que comptava amb més d'un empleat que podien veure'l com un fill.

Actualment, a Finques Bonet hi treballen quatre persones fixes a banda del nostre interlocutor i del senyor Solà, el cobrador, que, tal i com diu amb tendresa en Francesc, **"gairebé ha estat tota la seva vida professional a l'empresa. Ell representa un ofici que ara pràcticament ja ha desaparegut"**. La imatge negativa que alguns propietaris tenien de l'administrador de finques, en canvi, encara persisteix, i això és el que més dol al nostre entrevistat d'aquesta feina. Per a ell, aquesta tasca és com tenir una empresa de serveis, que sempre ha de respondre a tot, i així, quan és necessari, en Francesc es posa a redactar estatuts per a les comunitats, cosa que comporta múltiples reunions i votacions: **"Una vegada, quan ja havíem escrit tres o quatre esborranys dels estatuts, en l'última reunió una senyora es va negar a signar-los, i quan van fer referència a tota la feina que jo ja havia fet, va respondre que per a això em pagaven."**

Moltes vegades el nostre protagonista es troba amb problemes, a l'hora de tractar amb una clientela de fa molts anys que pertany a un nivell socioeconòmic molt elevat. Aquest motiu fa que costi fer-los entendre que en aquell context només són un altre veí més, ja que alguns d'ells estan acostumats a dirigir grans empreses: **"Un dia em truca el president d'una comunitat per parlar de la reunió de veïns i em pregunta què em sembla millor, un sopar o un bufet obert. A ell li semblava impossible que vinguessin els veïns a casa seva i no oferir-los res, així que de les vuit fins a dos quarts de dotze vam menjar i beure, i després vam solucionar les qüestions de l'escala en un no-res."**

És clar, en qualsevol cas, que Finques Bonet ofereix un servei molt personalitzat, que sap respondre a qualsevol necessitat que pugui sorgir, i de la mateixa manera que en Francesc és conscient que els seus honoraris són econòmics, a simple vista, també cal tenir en compte que si cada vegada que s'ha de fer algun tràmit especial - com ara uns estatuts, un contracte de lloguer...- es paga a part, les despeses superen de bon tros els seus honoraris. A més, hem de recordar que ell coneix perfectament totes les comunitats: **"Fa vint-i-quatre anys que tracto la mateixa gent, per això crec que un administrador que porta dues-centes comunitats no pot saber qui és el veí a qui fa deu anys que porta la finca i es limita només**

a passar-li el rebut de les despeses de l'escala, i un cop a l'any va a una reunió."

Per poder assistir com cal els seus clients, el nostre interlocutor, per la seva part, té la col·laboració de diversos advocats, perquè no creu en aquelles persones que es dediquen a fer de tot una mica, considerant sobretot que qui fa set o vuit feines entre les quals la de l'administració de finques no pot dedicar-hi tota l'atenció que aquesta requereix. Això només comporta una pitjor imatge del professional en qüestió i una devaluació de la imatge de la resta de companys del sector.

D'altra banda, en Francesc també se sent indignat pel fet que alguns administradors qualificats no puguin exercir d'agents de la propietat, amb tota l'experiència que tenen acumulada quant a aquest món, i que en canvi un professor o un metge, posem per cas, pugui accedir al títol encara que no conegui la feina: **"Quan un client em diu que el contracte li ha fet l'advocat, que potser és fiscalista o criminalista, m'esgarrifo, perquè de vegades no sé per on agafar-lo, i al final li he de dir al client que per culpa d'aquest contracte no podrà pujar la renda de lloguer del seu pis."**

Pel que fa al tema de les rehabilitacions, el nostre protagonista explica que s'ha trobat moltes vegades amb reticències, quan cal fer reformes. Per això, alguna vegada ha hagut d'insinuar que deixaria de prestar servei al client si no s'avenia a arreglar, per exemple, la façana: **"Un cop vaig estar-me al jutjat de guàrdia fins les tres de la matinada per culpa d'una cornisa que va caure damunt d'un cotxe, tot i no haver fet mal a ningú jo vaig haver de passar el tràngol, com a representant dels propietaris, i la veritat és que no m'hi vull tornar a trobar."**

En aquest sentit, cal afegir, tanmateix, que l'actual propietari de Finques Bonet entén que les mesures que ha emprès l'ajuntament de Barcelona són massa extremes, com a mesura dissuasiva, perquè quan un pensionista, per exemple, veu que si no arregla la façana pot haver d'arribar a pagar una multa de quinze milions de pessetes li pot agafar també un cobriment de cor. Canviem, però, de tema, i anem al secret d'en Francesc.

La seva recepta és ser un bon professional, no pretendre abastar serveis per als quals no s'està preparat, i dedicar-se en cos i ànima a la feina. Tot i això, ell assegura que la seva família no se n'ha ressentit, perquè els seus fills poden gaudir de la companyia del pare tots els caps de setmana, en part gràcies a la seva esposa, la Maria Dolors, que li fa costat cada dia al despatx: **"Ja fa dotze anys que treballa amb mi i la convivència laboral sempre ens ha anat molt bé. Cadascú té una parcel·la concreta i quan sortim ens oblidem de la feina totalment. És un requisit bàsic perquè tot surti bé."**

Finalment, només ens queda per esmentar que la continuïtat de Finques Bonet no li treu el son, al Francesc. Si els fills no s'hi volen dedicar, diu, no tindrà **"cap disgust"**, ja que considera que allò que és més important és que cadascú faci allò que li agrada més, i com que ell va tenir l'oportunitat de fer-ho vol que els seus fills també la tinguin, sigui dins del món immobiliari o en qualsevol altra feina.

Francesc Bonet – Barcelona (el Barcelonès)